

Terorism spiritual și redeșteptare

27 aprilie 2005

Gili Cârstea

Evenimentele recente par să producă reacții interesante în comunitățile noastre, pe care anumiți pastori le interpretează a fi un nou interes față de mult-așteptata redeșteptare și reformă. Sub impresia schimbărilor pe scena politică și religioasă a lumii, și supuse unui bombardament tipic adventist de la amvoanele noastre, comunitățile adventiste trăiesc un reviriment rar văzut în ultima sută de ani. Mulți se întrebă dacă noul papă ar putea fi cel cu decretul duminical. Se discută mult despre transformarea Europei în imperiul descris de profetul Daniel. America pare și ea pregătită să facă un chip “icoanei fiarei,” iar mișcarea ecumenică are un impact tot mai vizibil în dialogul adventist – este drept, mai mult cel neoficial. O familie anunță că s-a decis irevocabil să renunțe la carne. O mamă își împarte bucuria cu comunitatea că fiica ei a renunțat la lăntșorul pe care îl purta la picior. Familii tinere din diaspora anunță că s-au hotărât să se întoarcă în țară spre a se pregăti pentru revenirea Domnului Hristos. Un tată se arată încântat că fiul lui și-a aruncat la gunoi colecția de CD-uri cu manele după ce a ascultat predica unui misionar.

Este această nouă înviorare produsul autentic prezentat de Scriptură și de Spiritul Profeției?

Activiștii adventiști au fost totdeauna mulțumiți de redeșteptările moderne, indiferent de motivele care le-au produs. Atâta timp cât poporul nostru este dispus să se întoarcă la evlavia primitivă a mișcării advente, ce contează cauzele care produc asemenea mișcări? Dacă prezența la adunare crește; dacă oamenii își revizuiesc standardele și părăsesc obiceiurile vechi; dacă modul de viață și alimentația capătă atenția cuvenită; dacă se dezvoltă un nou interes pentru lucrarea misionară; dacă respectul pentru administrație crește prin credincioșie față de zecimi și daruri, ce mai contează motivele din spatele acestor schimbări, pentru care ne rugăm de decenii?

Această mentalitate s-a dovedit în decursul timpului, și se va dovedi și acum, păguboasă. În special ultima generație a fost avertizată să nu se lase amăgită de fervoarea religioasă care umple biserici dar nu are nici un respect pentru neprihănire și căile ei delicate de a schimba inima. Reforma socială și religioasă care nu este produsă de redeșteptare spirituală a dus mereu la superstiție, bigotism, limitarea libertății de conștiință și, în final,

anularea libertăților civile. Când reformele religioase nu sunt produse de neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, biserica rămășiței ar trebui să fie extrem de rezervată.

Pentru acest popor, subiectele fierbinți nu ar trebui să fie decretul duminical, suveranul pontif, America în profetie și nici chiar plăgile sau a doua venire. Subiectele urgente, singurele capabile să producă o redeșteptare autentică, sunt ziua ispășirii, părtășia cu natura divină, ștergerea păcatelor, curățirea sanctuarului, neprihănirea lui Hristos și caracterul lui Dumnezeu, toate în contextul controverselor dintre bine și rău.

Un popor adus în genunchi la picioarele apropiatului tron de judecată, și motivat de frica pierderii mântuirii sau de chinurile celor șapte plăgi, nu va reuși niciodată să participe la nunta Mielului. Iar nunta este esențială pentru o invitație la ospățul nunții. Marea strigare, care invită națiunile la ospățul nunții Mielului, nu are nici o șansă să se producă atâta timp cât Mireasa vine la nuntă trasă de păr și îngrozită că nu o să capete nici o felie de tort.

Profetul Zaharia întinde acestei generații confuze o mână de ajutor. El spune că, înainte de ziua Domnului, Duhul lui Dumnezeu va fi turnat peste poporul ales, iar efectul lui va fi o întoarcere a privirilor de la idolii noștri către Cel pe care "L-am străpuns" (Zah 12:10).

O întoarcere a privirilor în istoria noastră denominațională va descoperi că noi L-am străpuns pe Hristos "în persoana solilor Săi" atunci când a venit să ne descopere "o foarte prețioasă solie," "ultima solie de har" și "ultimele raze ale luminii soarelui" care trebuie să lumineze întunericul acestei lumi spre a pregăti calea Domnului.

Doar atunci când "Îl vom plânge amar" pe Cel pe care L-am străpuns în 1888 – și permanent de atunci încolo – doar atunci "se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție" (Zah 13:1).

Sperietorile politico-religioase, cataclismele naturale, bolile și foametea, terorismul internațional, prelegerile amenințând cu urgiile lui Dumnezeu, nu vor deschide niciodată "un izvor pentru păcat și necurăție." Poporul acesta care visează Ierusalimul ceresc va fi adus la ziua ispășirii pentru cei vii doar de o profundă înțelegere a "creдинței lui Isus" descoperită în solia neprihănirii lui Hristos. Ei vor înțelege că Hristos a păzit poruncile Tatălui Său deoarece acestea erau "scrise" în inima Lui prin prezența deplină a Duhului Sfânt care locuia în El. Aceasta îi va convinge să deschidă și ei inimile în fața "scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice," vor ajunge să cunoască "taina lui Dumnezeu" și să fie umpluți cu "toată plinătatea lui Dumnezeu." Noul lor statut va stârni ura puterilor întunericului, care vor declanșa persecuția împotriva lor prin decretul duminical.

Lumea pare prinsă ireversibil în vârtejul amăgirilor lui Satana, iar biserica rămășiței stă, "ca o covercă într-un câmp de castraveți," și privește spectacolul veacurilor, așteptând înfrigurată decretul și persecuția. Ea nu poate să creadă că a fost adusă în această situație disperată de o parțială și eronată înțelegere a adevărului ei fundamental despre sanctuar. Lucru care o așează în situația tulburătoare și periculoasă de a persecuta pe sfinții Celui Prea Înalt, crezând că aduce o slujbă lui Dumnezeu.